

όλοκληρος. Ότι όλος πρέπει να άνεβαίνει πνευματικά. Όχι ένα κομμάτι του να άνεβαίνει και ένα άλλο να βουλιάζει όλο και πιο πολύ.

Όταν τό σκεφθοῦμε αυτό, καταλαβαίνουμε γιατί ό Χριστός ήλθε στον κόσμο να μάς θεραπεύσει. Γιατί ήλθε να μάς διδάξει τήν αλήθεια και να μάς δώσει φάρμακο. Και τότε καταλαβαίνουμε τί σημαίνει άνάσταση και αιώνια ζωή.

Ό άνθρωπος χωρίς τήν πίστη στον Χριστό, είναι από εκείνους για τους οποίους λέει τό τροπάριο: «και τοίς έν τοίς μνήμασι». Καλύτερα σ' ένα τάφο από μάρμαρα, ή έστω από χῶμα μόνο, παρά σέ ένα τάφο μέ όλων τών ειδῶν τά πάθη. Να πάρομε εκείνα πού είναι τά άσχημα: Διαστροφές και ναρκωτικά. Πιστεύει μήπως κανείς, ότι αυτός πού έμπλεξε μ' αυτά, δέν είναι κυριολεκτικά θαμένος μέσα σ' ένα τάφο; Και οι ίδιοι τό πιστεύουν και τό παραδέχονται. Μά δέν είναι αυτά τά μόνα πάθη. Είναι και πολλά άλλα. Από όλα πρέπει να άναστηθοῦμε.

«Τοίς έν τοίς μνήμασι» δέν έννοοῦμε μόνο τους πεθαμένους πού θά άναστηθοῦν τήν δευτέρα Παρουσία. Νεκροί «έν τοίς μνήμασι» είμαστε και έμεις όταν ζοῦμε χωρίς τήν επίγνωσιν τής αληθείας.

Γι' αυτό τις μέρες τής άναστάσεως, τις ήμέρες του μεγαλύτερου μυστηρίου, από τό όποιο έρχεται τό λαμπρότερο φῶς, κρατάμε τό κερί για να φωτίζεται ή διάνοια, ό νοῦς και ή καρδιά. Άλλά αυτό είναι ένα καλό έθιμο, πού όπως φαίνεται σιγά-σιγά τό ξεχνάμε. Ναί, να κρατάμε τό κερί. Και μαθαίνοντας να τό κρατάμε, όπως μαθαίνουμε να κάνουμε τόν Σταυρό μας, μαθαίνουμε να έργαζόμαστε για τή αιώνια ζωή και για τήν άνάσταση.

Πρώτα μαθαίνει τό μικρό παιδί να γράφει τό όμικρον και τό γιώτα και μετά μαθαίνει καλλιγραφία. Τό ίδιο στό χῶρο τής πίστης: **Ξεκινάμε από τους τύπους και μετά μαθαίνουμε να πιστεύουμε στην αιώνια ζωή σωστά** και να όμολογοῦμε: «προσδοκῶ άνάστασιν νεκρῶν και ζωήν του μέλλοντος αιῶνος», πού είναι ή σφραγίδα, τό τέλος και ή όλοκληρωση τής πίστεως. Γι' αυτό βρίσκεται τό άρθρο αυτό στό τέλος του Συμβόλου τής Πίστεως.

Αυτά σαν μια αναλαμπή τής πασχалиνης λαμπάδας. Να μάς φωτίζει ό Θεός. Η δύναμη του Χριστου πού νίκησε τόν Άδη να βοηθῶ όλους να ξεπερνάμε τις δυσκολίες τής ζωής μας. Άμήν.-

Διασκευασμένη όμιλία πού έγινε στις
26/4/2008

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 47

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2017

Πάσχα - Πέρασμα από τόν τύπο στην ούσία

Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου Καλαμαρά (+)

Η Έκκλησία και ό κόσμος έχει ώριμους άνθρώπους, έχει και άνώριμους. Οι άνώριμοι, βρίσκονται στη νηπιακή ήλικία. Άλλά όταν βρισκόμαστε στην νηπιακή ήλικία, έχομε άνάγκη από ειδική άγωγή.

Πιάνει ή μητέρα τό χεράκι του παιδιου και προσπαθει να τό μάθει να κάνει τόν Σταυρό του καλά. Να ξέρει πού τό πάει τήν πρώτη φορά, πού τήν δεύτερη, πού τήν τρίτη. Αυτή ή έκπαίδευση, φαίνεται άστεία. Άλλά δέν είναι. Έχει τόν σκοπό της.

Όταν πάλι περάσουν λίγα χρόνια και έλθει ή ήλικία πού ό άνθρωπος βρίσκεται στην πιο έξαλλη καταξίωση του έαυτου του, θεωρώντας τον ότι είναι πανέξυπνος: δηλαδή στην ώριμη έφηβική ήλικία, τότε πού πάνε στό στρατό, 19-20 χρονῶν παιδιά, εκεί τί τά μαθαίνουν; Πρώτα απ' όλα τά μαθαίνουν βήμα. Δηλαδή να βαδίζουν σύμφωνα μέ τό παράγγελμα του εκπαιδευτή. Γιατί άμα δέν

μάθουν να σηκώνουν τότε πού πρέπει τό δεξι πόδι και τό άριστερό, και μέχρι εκεί πού πρέπει τό χέρι, θά είναι αδύνατον να πειθαρχήσουν στα πιο δύσκολα.

Βλέποντας κανείς στρατιῶτες πού ίσως έχουν πολλά πτυχία, να κάνουν άσκήσεις ακριβείας, νομίζει ότι μαθαίνουν άστεία πράγματα και χάνουν τόν χρόνο τους. Άλλά δέν είναι έτσι. **Στην πραγματικότητα μαθαίνουν φιλοσοφία.** Σῶμα, ψυχή και πνεῦμα είναι αλληλένδετα. Δέν γίνεται χωρίς τήν πειθαρχία του σώματος πειθαρχία του πνεύματος, οὔτε του ψυχικου έσω κόσμου.

Γι' αυτό ή Έκκλησία λέγει: Πρώτο στάδιο προσεγγίσεως προς τόν Θεό είναι: Μπαίνομε στην Έκκλησία και στεκόμαστε όρθιοι. Όταν μπαίνομε στην Έκκλησία για πρώτη φορά, συνήθως δέν λέμε καμία απολύτως προσευχή. Άπλως στεκόμαστε, βλέπομε και ακοῦμε. Και τί γίνεται; Ακούγοντας, μαθαίνουμε να πειθαρχεί τό

μυαλό μας, στό νά φάχνει νά βρεῖ κάτι, πού μέχρι τότε δέν τό εἶχε οὔτε ἀναζητήσει οὔτε συνηθίσει. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν βάλει τόν ἑαυτό του σ' αὐτή τή διαδικασία, ποτέ δέν θά ὀρθοποδήσει.

Τήν σημερινή ἐποχή, ὁ ἄνθρωπος, **κατάντησε νά θεωρεῖ γιά τόν ἑαυτό του ἀξία τήν «ἀκαταστασία»**. Νά κάνει ὅτι τοῦ ἔρθει τήν κάθε στιγμή, νά σκέπτεται ὅτι θέλει τήν κάθε στιγμή καί νά αἰσθάνεται ἀνάλογα μέ τήν στιγμή, εἴτε μανία, εἴτε ὀργή, εἴτε τρυφερότητα· ὅλα ἀκατάστατα. Γι' αὐτό ὁ ἄνθρωπος ὁ σημερινός, δυσκολεύεται νά μπεῖ στό δρόμο τοῦ Θεοῦ. Γιατί προσπαθώντας νά κάνει κάτι, τόν πνίγει τό πνεῦμα τῆς ἀκαταστασίας.

Τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι τέτοιο. Ὄταν ὁ ἀπόστολος Πέτρος καί ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης, ἄκουσαν ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί βρέθηκε ὁ τάφος ἀνοιχτός, καί τά ὀθόνια, δηλαδή τά σεντόνια μέ τά ὁποῖα τόν εἶχαν τυλίξει, βαλμένα μέ τάξη μέσα ἐκεῖ, ἔτρεξαν νά δοῦν. Ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης σάν νεώτερος ἔφτασε πρῶτος ἔξω ἀπό τόν τάφο. Μά δέν ἐπέτρεψε στόν ἑαυτό του τήν ἀκαταστασία. Νά ὀρμήσει δηλαδή μέσα ἐξ αἰτίας τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του νά δεῖ. Ἀλλά περίμενε νά φτάσει ὁ ἀπόστολος Πέτρος σάν μεγαλύτερος καί σεβασμιώτερος. Καί μόνο ἀφοῦ μπῆκε ὁ Πέτρος, μετά

μπῆκε καί ὁ Ἰωάννης. Γιατί τό ἔκανε ἔτσι; Ἀπλούστατα. **Εἶχε μάθει νά πειθαρχεῖ τό μυαλό του, τά συναισθήματά του καί τίς κινήσεις τοῦ σώματος του**. Καί ἐπειδή εἶχε βάλει σέ καλή τάξη ὁλόκληρο τόν ἑαυτό του ἀκόμη καί σ' αὐτά πού θεωροῦνται τύποι, **μπόρεσε νά φθάσει στό οὐσιαστικό. Στήν θεογνωσία**.

Σέ μία εὐχή τῆς Ἐκκλησίας λέμε, ὅτι τό μεγαλύτερο πού μπορεῖ νά ἐπιτύχει ἓνας ἄνθρωπος εἶναι: «εἰς μέν τήν παρούσαν ζωήν, νά ἀποκτήσει ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας». Ὅχι νά μυρίζεται μερικά πράγματα καί νά φαντάζεται μερικά ἄλλα. Ἀλλά νά ἀποκτήσει ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας. Ὅλοι ξέρομε, ὅτι ὑπάρχουν οἱ ἐπιστημονικές γνώσεις, καί οἱ ἀνθρωπιστικές γνώσεις, δηλαδή τό τί εἶναι ἀγάπη, τί εἶναι αἰδημοσύνη, τί εἶναι σεβασμός, τί εἶναι στοργή κλπ. Πῶς ὅμως ἰδιοποιεῖται κανεῖς αὐτές τίς πολύτιμες γνώσεις; Ὅχι μόνο διαβάζοντας, οὔτε φαντασιαζόμενος. Ἀλλά τίς μαθαίνει πιο σωστά μέ τήν ἐξάσκηση. Δηλαδή στήν πράξη.

Κατά τόν ἴδιο τρόπο καί τίς ἀληθιές τοῦ Εὐαγγελίου καί τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ τά μαθαίνομε στήν πράξη, ὅταν ἀποφασίζομε νά τηροῦμε τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Ἄν ἀρχίσομε ἔτσι, αἰσθανόμεστε στό μέτρο πού ἀγωνιζόμεστε, ὅτι μέ κεῖνα πού κάνομε καί

μέ κεῖνα πού βιώνουμε, «στέκομε στά πόδια μας».

Διαφορετικά πῶς βλέπομε τόν ἑαυτό μας; Ὅπως τόν περιγράφει ἡ πεποίθησι πού ἰδιαίτερα σήμερα εἶναι διάχυτη σέ ὅλο τόν κόσμο. **Ὅτι εἴμαστε ἓνα τόπι, πού τρώει κλωτσιές** καί βρίσκεται πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ καί τελικά ποτέ δέν ξέρει πού βρίσκεται.

Καί μέσα σ' αὐτή τήν ἀκαταστασία, λένε τά κακόμοιρα τά παιδιά καί κάτι πιο κακόμοιρα γεροντάκια: «Ἀξία ἔχει ὅ,τι χαρεῖς στή ζωή αὐτή. Ἄν σοῦ τύχει κάτι μή χάνεις τήν εὐκαιρία, ὅσο καί ἄν τό θεωρεῖ ὁ κόσμος βρώμικο καί σιχαμερό. Τί νά κάνομε; Ἔτσι εἶναι ἡ ζωή. Φρόντισε νά ἀπολαύσεις κάτι γιατί ἀλλοιῶς, τζάμπα τήν πέρασες».

Βέβαια μέ τέτοια νοοτροπία, πάει κανεῖς ὅλο καί πιο κάτω καί διαλύεται ὅλο καί πιο πολύ. Καί καταντάει ὁ γέρος παίγνιο τῶν μικρῶν παιδιῶν. Δέν τόν σέβονται οὔτε τά μωρουδάκια. Πῶς νά τόν σεβαστεῖ ἓνας μεγαλύτερος; Καί ἐμεῖς ὅταν μαθαίνομε γιά κάτι τέτοιες ἀμαρτωλές συμπεριφορές ἡλικιωμένων, τίς σχολιάζομε. Ὅλοι ἔχομε κρίση. Βλέπομε καί καταλαβαίνομε. Δέν ἀρκεῖ ὅμως νά ζυγίζομε τούς ἄλλους. Πρέπει νά μάθομε νά ζυγίζομε καί τόν ἑαυτό μας.

Μπαίνοντας στήν Ἐκκλησία,

στεκόμαστε ἀπέναντι στόν Χριστό. Ὅπου καί νά σταθεῖς στήν Ἐκκλησία βλέπεις τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καί τήν πόρτα τοῦ Ἱεροῦ, πού εἶναι γιά τόν χριστιανό ἡ πόρτα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, γιά τήν ἄνω καί τήν αἰώνια ζωή.

Γι' αὐτό ὅταν εἶσαι μέσα στήν Ἐκκλησία καταλαβαίνεις πιο καλά τί σημαίνουν τά λόγια: «σκηνή τοῦ Μαρτυρίου», πού εἶναι τό πρῶτο ὄνομα τῆς Ἐκκλησίας. Ὄταν ἔφτιαξε ὁ Μωυσῆς τήν πρώτη σκηνή, ἔβαλε μέσα τίς δύο πλάκες μέ τίς δέκα ἐντολές καί τήν στάμνα μέ τό μάνα. Τήν ὀνόμασε: «σκηνή τοῦ Μαρτυρίου». Δηλαδή αὐτή ἡ σκηνή μαρτυρεῖ. Δῶ μέσα θά πάρετε τήν ἀληθινή μαρτυρία γιά τόν Θεό.

Ὅμως πρέπει νά προσέξομε. «Παίρνομε» ἀπό τήν Ἐκκλησία ὅταν εἴμαστε πραγματικά μέσα. Τό λέμε, γιατί μερικές φορές, μπαίνομε μέσα ἀλλά εἴμαστε ψυχικά πιο ἔξω ἀπό ὅτι ὅταν δέν ἐκκλησιαζόμεστε καθόλου. Δηλαδή δέν τό μαζεύομε καθόλου τό μυαλό μας, νά προβληματιστοῦμε γιά κάτι οὐσιαστικό.

Τότε, ὅταν πραγματικά εἴμαστε στήν Ἐκκλησία, ἀρχίζομε νά καταλαβαίνομε ποῖο εἶναι τό μυστήριό τῆς ζωῆς. Τί εἶναι τό μυστήριό τῆς σχέσης τοῦ σώματος μέ τήν ψυχή καί μέ τήν διάνοια. Ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓνας καί